

alene Loven efter dens Bogstav, men navnlig dens Forudsætninger. Jeg benægter altsaa ikke, efter at have gennemarbejdet denne Sag, at naar Ministeren siger, Avancementet fra Kaptajn til Stabs-officer skal ske efter Valg, har han med Loven i Haand Ret, men jeg benægter paa det bestemteste, at Ministeren kan faa en saadan Ret ud af Loven som den, der er benyttet ved Avancementerne i de to sidst forløbne Aar med de saakaldte Springere af første Klasse. Thi der findes intet i Loven, som kan siges at ligge til Grund for et saadant System. Denne Maade at benytte den paa er ikke alene ikke stemmende med Lovens Aand, men det er et Brud med Lovens Aand, et stærkt og voldsomt Brud.

Nu komme vi altsaa til Revisionen af 1880, og det vil da være at undersøge, om Ministeren paa Grundlag af denne Revision kan bygge nogen som helst Begrundelse for det System, han anvender. Jeg maa der gøre opmærksom paa, at nu har Loven haft Tid til at fæstne sig, nu har den virket i 13 Aar, og der er i den Tid foretaget en Række Avancementer. Spring-avancementerne ere i den Tid, som jeg udtalte før, da jeg begyndte, anvendte med den Begrænsning, at kun, hvor der har været en vanskelig Plads at besætte, og hvor der kun har været ganske enkelte Folk at vælge imellem, har man anvendt dem. Raasløff administrerede sin egen Lov i omtrent 4 Aar. Der var i den Tid 12 Avancementer fra Kaptajn til Stabs-officerer, men der var kun 2 Springere i disse 12 Avancementer, og det var i begge Tilfælde endda til særlige Stillinger. (*Alfred Christensen*: Hvor mange Løbere var der?) Det er jo muligt, at det ærede Medlem manøvrerer med Løbere, jeg manøvrerer her kun med Springere. Thomsen var kun Krigsminister i knebne 2 Aar, han havde 9 Avancementer i den Tid, hvoriblandt 3 Springere, hvoraf den ene hørte til de særlige Stillinger. Men alene det, at der var saa mange blandt 9, vakte et saadant Røre indenfor Officerskorpset, en saadan Rystelse i Kadrerne, at man for lange Tider ansaa det for utilbørligt at gaa den Vej, hvis man ikke vilde ødelægge saavel Kammeratskabet som Grundlaget for Hæren. Der var i de tilsammen 13 Aar, der gik, inden vi kom til Revisionen af 1880, 38 Avancementer til Oberst, altsaa fra Kaptajn — den Gang manglede vi den mellemliggende Grad Oberstløjtnant —, og af disse vare kun 7 Springere, altsaa kun

hver femte eller sjette. Det er noget andet end nu, hvor der er 7 af 13 i 2 Aar.

Saa kom altsaa Revisionen. Den træffer saa godt som ingen Bestemmelse om Avancementsforholdene, men selve det Resultat, Revisionen kom til, er et saadant, at man i dette Øjeblik i Virkeligheden ikke kan tale om Forudsætningerne for Hærloven af 1867. Hvis den højtærede Minister havde kendt disse Forhold, vilde han indrømme det. Thi hvad var det, som skete i 1880? Det var det, at Avancementet fra Kaptajn til Stabs-officer blev halveret. Avancementet fik kun den halve Betydning af, hvad det havde haft tidligere. Man oprettede Regimentsinstitutionen, det blev en Oberstkommando, og Bataillonschefen blev for Fremtiden Oberstløjtnant. Man tog Halvdelen af Administrationen bort fra Bataillon og lagde den over paa Regimentet. Medens Bataillon tidligere var Jurisdiktionsmyndigheden, er det nu Regimentet, som er det, og saaledes fremdeles. Kort sagt, Bataillonschefsstillingen blev ikke større, end at man med naturlig Konsekvens maatte sige, at enhver Kaptajn maa være i Stand til at føre en Bataillon, thi hvis han ikke er det, kan han heller ikke føre Kompagniet. Jeg tror derfor, at naar man holder dette sammen med Hærloven af 1867, maa man uvilkaarligt indrømme, at hvis Ministeren skal støtte sig paa de saakaldte „Forudsætninger“, er han daarlig stillet, idet disse ere forbi med Hærlovsrevisionen 1880. Kauffmann, som gennemførte denne Lov, maa dog vel have haft noget Begreb om de Forudsætninger, hvorpaa Loven af 1867 hvilede, men da navnlig om de Forudsætninger, hvorunder denne Revision fandt Sted. Han underskrev Udnævnelserne for 18 Oberstløjtnanter, og deraf var ingen Springere. I de omtrent 20 Aar siden har der ingen været udover 1 i 1893, nemlig Prydtz, og der har kun været 1 siden den Tid, og det er som bekendt Oberst Berthelsen. Det var under den højtærede Ministers Forgænger, og det var en Særstilling, han blev udnævnt til, nemlig til at overtage Kommandoen for Generalstabens taktiske Afdeling. Det kan aldeles ikke komme med ind under denne Betegnelse.

Det har altsaa været forbeholdt den nuværende højtærede Forsvarsminister at indføre dette System og finde disse „Forudsætninger“, ikke alene for Loven af 1867, men ogsaa for Revisionen af 1880. Som sagt, i denne Ministers Tid har der fundet